

Gebruikelijk is niet begrensd

Of een vergoeding of verstrekking in het kader van de werkkostenregeling ongebruikelijk is, volgt niet uit het enkele feit dat de doelmatigheidsgrens van 2400 euro wordt overschreden; bewijzen vergt meer van de fiscus, zo blijkt uit een recente uitspraak van rechtbank Noord-Holland¹.

X bv geeft directieleden de mogelijkheid om te participeren in een aandelenplan van de aan X gelieerde vennootschap Y nv. Met ingang van 2012 past X de werkkostenregeling toe. X kent in 2012 en 2013 aandelen om niet toe. X wijst de aandelen aan als eindheffingsbestanddeel. De overschrijding van de vrije ruimte leidt tot eindheffing naar het tarief van 80 procent.

De inspecteur accepteert de aanwijzing als eindheffingsbestanddeel niet en legt naheffingsaanslagen op.

In beroep stelt de inspecteur dat uit de wetsgeschiedenis volgt dat het niet de bedoeling van de wetgever is geweest om aanzienlijke beloningsbestanddelen onder te brengen in de werkkostenregeling; en in deze zaak gaat het om een aanzienlijk beloningsbestanddeel. Dat zou leiden tot een aanzienlijk tariefvoordeel en dat is niet met deze regeling beoogd. In beginsel staat het X vrij om de verstrekking van aandelen aan te wijzen als eindheffingsbestanddeel. Maar de totale waarde van de verstrekte aandelen brengt mee dat de verstrekking uitgezonderd moet blijven van de regeling. De Belastingdienst hanteert bij de beoordeling van de gebruikelijkheid een doelmatigheidsgrens van 2400 euro. Dit betekent dat hogere bedragen ongebruikelijk zijn, aldus de inspecteur.

Rechtbank Noord-Holland stelt voorop dat tussen partijen niet ter discussie staat dat het hier gaat om verstrekkingen met een 'aanzienlijke' waarde. Maar anders dan de inspecteur stelt, is enkel die waarde onvoldoende om te concluderen dat de verstrekkingen ongebruikelijk zijn. Daarvoor moet immers worden vastgesteld wat gebruikelijk is in overigens overeenkomstige omstandigheden. Daarna luidt de vraag of daarvan al dan niet in belangrijke mate (30 procent) wordt afgeweken. De bewijslast rust in dit opzicht op de inspecteur. Die heeft echter, aldus de rechtbank, desgevraagd in het geheel niet duidelijk kunnen maken waarmee hij de onderhavige situatie heeft vergeleken.

Dat de doelmatigheidsgrens van 2400 euro die de inspecteur hanteert sinds 1 oktober 2014 in het Handboek Loonheffingen is opgenomen en dat inhoudingsplichtigen deze grens volgens de inspecteur in het algemeen accepteren, levert niet het van de

inspecteur verlangde bewijs op. Dat geldt ook voor de stelling van de inspecteur dat bij de beoordeling van de gebruikelijkheid een mogelijk tariefvoordeel een rol speelt.

De rechtbank concludeert dat niet is komen vast te staan dat X

'De inspecteur worstelt kennelijk met de bewijslast'

de door haar verrichte verstrekkingen niet mocht aanwijzen als eindheffingsbestanddeel. De naheffingsaanslagen kunnen niet in stand blijven.

Bron: Rechtbank Noord-Holland 14 september 2016, nr. 14/2599 en 15/2207, ECLI:NL:RBNHO:2016:7583; zie ook ECLI:NL:RBNHO:2016:7585, ECLI:NL:RBNHO:2016:7586, ECLI:NL:RBNHO:2016:7587 en ECLI:NL:RBNHO:2016:7588.

▶ 'Vergoedingen, verstrekkingen of terbeschikkingstellingen van maximaal 2400 euro per persoon per jaar beschouwen wij in ieder geval als gebruikelijk', aldus het Handboek Loonheffingen (2016). Die formulering sluit niet uit dat bestanddelen met een hogere waarde gebruikelijk zijn. Maar de inspecteur worstelt kennelijk met de bewijslast. Ondanks de aanscherping van het gebruikelijkheidscriterium per 1 januari 2016², zal de discussie hierover nog wel even voortduren³. ◀

Noten:

- 1 De rechtbank heeft in vijf (parallele) zaken in identieke zin uitspraak gedaan.
- 2 Zie Belasting magazine, nr. 7, oktober 2015, pagina 25
- 3 Volgens op dit moment beschikbare informatie is tegen de uitspraak van de rechtbank hoger beroep ingesteld.